

Column Kees van Wijk

Algemeen directeur VVV Nederland

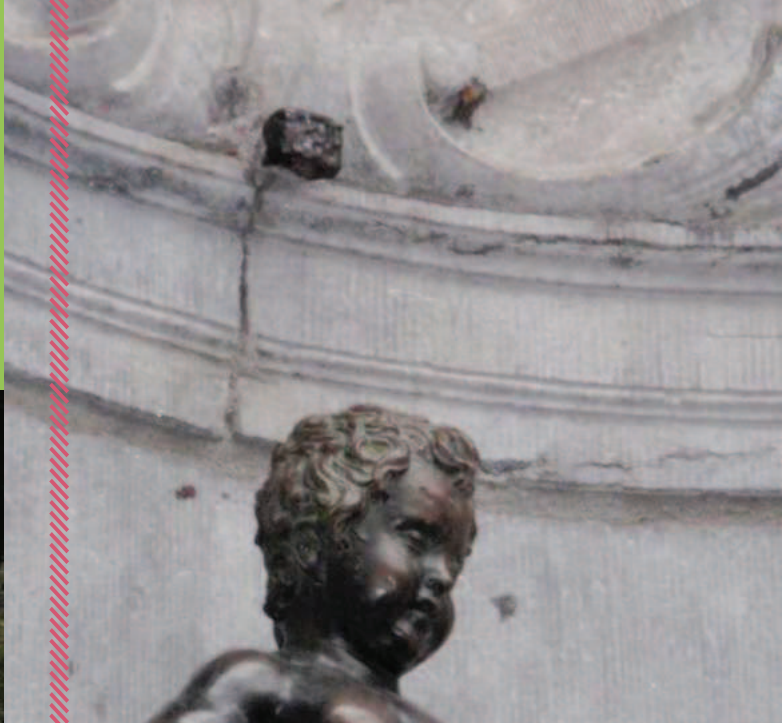
“Ik heb getwijfeld over België”

Wat moet je zeggen over België? Dat land van Vlaamse frieten en Belgische bonbons, die hier ‘pralines’ heten. Van tongstrelende ambachtelijke bieren als Straffe Hendrik of Dulle Griet. En van Kuifje, Guust Flater en Suske en Wiske. Land van kasseien en de ‘Flandrien’, het oertype wielrenner dat onvermoeibaar die kasseistroken overwint. Waar Brugge en Gent al wereldsteden waren toen Amsterdam nog een uit de klei getrokken gat was. En Jan van Eyck als zelfbewuste Renaissance kunstenaar het Lam Gods schilderde, terwijl boven de grote rivieren de ‘donkere’ Middeleeuwen nog minstens honderd jaar zouden duren. Herkomstland van de eerste ‘Nederlandse’ bisschop – nee, niet Willibrord maar Servatius – van waaruit de Kerk haar eerste palen sloeg in wat nu de vaderlandse bodem is.

Land van bidkappelletjes en onmogelijke bewegwijzering, van volksdevotie en slechte autosnelwegen. Van de kunst van lekker eten en de leperse Menenpoort, waar elke avond de Last Post wordt geblazen opdat wij niet vergeten. Dat land waar tempo en tongval net even anders zijn en ‘kwetsen’ nog niet tot een grondrecht is verheven. En waar de tv-reclame van een verademende traagheid is en ‘boodschap van het algemeen nut’ wordt genoemd.

“Waar kan ik heen?” vroegen Henk Westbroek en Het Goede Doel zich in hun hitsingle België in 1982 al af. Geen enkel land bleek het antwoord te zijn op die existentiële vraag. België kwam nog het dichtst in de buurt. “Ik heb getwijfeld over België”, zingt het Goede Doel, “omdat iedereen daar lacht.” België als metafoor van het onzegbare verlangen naar een nieuwe wereld, naar het land van God. “Dat land om zingend in te wonen.” Dat is trouwens niet van Het Goede Doel maar van de christelijke dichter Tom Naastepad. Zo had ik Vlaanderen Vakantieland nog nooit bekeken.

Special Destination BELGIË

De kabinetsformatie duurt er jaren, de taalstrijd is verzand in een denkbeeldige loopgravenoorlog en Olympisch goud zit er niet in. Ach, de Belgen zijn gewoon goed in andere dingen. Zoals bier brouwen, Bourgondisch tafelen en het groot dictee der Nederlandse Taal. Speciaal voor u drie keer Belgisch goud op een rij.

Gentse Grandeur

Drie uur slapen in de trein of twee uur sjezen met de auto. Voor je het weet, ben je in Gent. En Gent heeft alles waarin een kleine stad groot kan zijn. Gent biedt grandeur in een notendop.

Afwisselend Antwerpen

Antwerpen is een stad van chique boetiekjes, glinsterende juwelierszaken en prestigieuze kunsthandelaren. Het is ook een stad van bruine kroegen, tweedehands zaakjes en vette frituur. Juist die afwisseling maakt Antwerpen tot een terugkerende favoriet onder Nederlandse dagjesmensen.

Bourgondisch Brussel

Het is een hele opgave om in- en uit te voegen in de grote toeristenfile van Manneken Pis naar de Grote Markt. Geen Belg zet nog voet op dit overvolle plein. Drie straten verderop begint het échte Brussel: ietwat opzichtig, behoorlijk verrassend en vooral verrukkelijk Bourgondisch.

Het knusse, compacte universiteitsstadje Gent staat vooral bekend om haar mooie middeleeuwse geveltjes. Met haar netwerk aan waterwegen spant Brugge de kroon als het Venetië van Vlaanderen, maar Gent is een goede tweede. Op de leien (kades) langs de grachten wemelt het van de terrasjes. Je kunt jenever proeven in een 'dreupelkot' of kiezen uit 150 soorten bier in een Vlaams 'cafeeke'. In de oogstrelende brasserie van de Vismijn worden tongstrelende gerechten geserveerd. Dit veilinghuis – 'mijn' betekent veiling – uit 1689 ontleent zijn charme aan de barokke voorgevel, vanwaar een naakte Neptunus trots het handelsgebeuren overziet. Tegenover de Vismijn ligt het twaalfde-eeuwse stadskasteel Gravensteen. Het zwaar bewaakte fort diende voornamelijk als stadsgevangenis. De guillotine kun je er beter niet uitproberen, want de valbijl is nog origineel. In de veertiende eeuw ruilden de graven van Gent hun stadskasteel in voor een comfortabeler herenhuis in Het Prinsenhof. In deze buurt vindt in september de grootste rommelmarkt van Gent plaats. Wie niet tot volgend jaar wil wachten, slentert langs de kraampjes op de Kouter en de Vrijdagmarkt.

Tot 1830 hoorde Antwerpen bij het Koninkrijk der Nederlanden. De Vlaamse parel aan de Schelde werd rijk door zware tol te heffen op langsvarende schepen. De bronzen fontein van Brabo herinnert hier nog aan. De fontein staat midden op de Grote Markt, een prachtig plein dat gedomineerd wordt door het Renaissance stadhuis. Op steenworp afstand van de Grote Markt ligt de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal. Vanaf de 123-meter hoge gotische toren heb je een prachtig uitzicht over de drukke winkelstraten. Om de toerist wegwijs te maken, is Antwerpen verdeeld in acht winkelzones, variërend van de diamantbuurt tot China Town. Chocolatier Del Rey in de Appelmanstraat valt echter buiten alle categorieën. De bonbonzaak verkoopt pralines met modemotieven en combineert zo twee typisch Antwerpse ingrediënten: mode en chocola. Achter de kathedraal vind je talloze kroegen en pianobars. Je drinkt jezelf een oordeel in café 't Elfde Gebod, waar honderden heiligenbeelden minachtend neerkijken op het uitgaansvolk. Op de Groenplaats kun je tot in de late uurtjes terecht op een terrasje – de perfecte afsluiting van een drukke dag.

Het meest opvallend aan onze Europese hoofdstad is het letterlijke en figuurlijke hoogteverschil, de rangen en standen, de boven- en benedenstad. Voor elitair vermaak beklim je de Kunstberg, volgebouwd met megalomane musea. Voor bodemprijzen daal je af in de gezellige Marollenwijk. Klein voel je je op de trappen van het kolossale Paleis van Justitie. Diezelfde nietigheid valt de kerkganger van de Zavelkerk ten deel. Op het Place du Chatelain in de bovenbuurt Elsene kun je iedere woensdagavond tot laat op de biologische markt rondstruinen. Vergeet die Hollandse kraampjes met schreeuwende marktlui. Hier wordt wijn en champagne geserveerd en gaat men zich te buiten aan *produits artisanaux*. Want de echte Brusselaar gaat woensdagavond 'borrelen aan de kraam' en vervolgens 'op restaurant'. Bijvoorbeeld in de Steenweg, het walhalla van de Vlaamse pot. Een uitzondering vormt eethuis Henri. De uitbaters lieten het woordje 'chez' vervallen vanwege dat Vlaams-Waalse gedoe en nu is iedereen welkom. Die 'iedereen' is vooral de Brusselse kunstenaarselite. Want het blijft wél de bovenstad.